

jis waelapfe ära wiia. Waelap
aga ütelnud temale: „Stä
ei woi ju tulla, mul ei ole
sindist.“ Wana tõrki näpe
peale läinud Andres poeg
weel sindist tooma. Aga par
jasti, kui ta tagasi olla tul
nud, laulnud kure. Kure
laulu kuuldes pannud wa
na tõtt ühes oma Andres
pojaga nii tulle ja tolu
mihema, jätanud riided ja
waelapfe sinna päisa.

Kõrda pääsinud waelap
hiirine spette läbi tootile
siirist lahti ning paanus
weel pealegi hulga riided. Ta
wõtnud niisid paadud waeand
pe ning läinud koju. Permaen
jälle mainud neid riided ning
siirist temalt: „Kust ja neid

siirist?“ Waelaps jätus tannud
temale siirist paanis loortjast
otjani ära, et ta paanas wä
wood olla kuulunud ning pu
na tulnud temale rapilafid,
kes na riided tema käpi peale
toonud kuna nad ipe kure
laulu ajal ära olla läinud ja
riided maha jätanud. Pääl
jelle kutsunud permaeni oma
tutse enese juurele ning kaka
nud teile kargutama. Etlati
weelid ja wahid ja koolus ilma
toota. Waelaps on pääwan
otja meie töös ning wakte
kabel ja siirist piinal weel
meilegi midagi teha, aga
juba — päris laip, ei wiitji
wähematgi ligutaga, ihu pul
pela wa aiga kiillatt näis on.
Käid sõnust waelaps jälle
paanas wood kuulumas ning
paanud peatt hulga riided. Kes
mine fina na sinna wood